

ლიტერატურული გაზეტი

№76 8 - 21 ივნისი 2012

ბამონის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

24-დან 27 მაისის ჩათვლით, დღის ნებისმიერ მონაკვეთში საგამოფენო ცენტრ „ექსპო ჯორჯიას“ მე-11 პავილიონში სპეკტიკოსს რომ შეეხება და ხალხის სიმრავლე ენახა, დაწმუნდებოდა, რომ თანამედროვე საზოგადოებაში წიგნისა და ლიტერატურის სიყვარული არ განელეზულა და წიგნს ბევრი ერთგული ჰყავს.

ოთხი დღის განმავლობაში თბილისის წიგნის ფესტივალი აქტუალობას იმდენად ინარჩუნებდა, რომ საგამომცემლო სტენდებთან თუ წიგნის დახლებთან მისვლა ხალხმრავლობის გამო თითქმის შეუძლებელი იყო. შეიძლება ითქვას, გამომცემლები, ავტორები, მთარგმნელები და მკითხველი ერთ ოჯახად ცხოვრობდნენ. ვფიქრობთ, მთავარი, რაც წლევანდელ ფესტივალს გამოარჩევდა, მკითხველის სიმრავლის გარდა, არის შემდეგი: ქართული საგამომცემლო ინდუსტრიის — არამხოლოდ მხატვრული-ლიტერატურულ-პოლიგრაფიული, არამედ კომერციული თვალსაზრისითაც — მეტად დანინაურება.

თბილისის წიგნის XIV საერთაშორისო ფესტივალი საქართველოს წიგნის გამომცემელთა და გამავრცელებელთა ასოციაციის ინიციატივითა და ორგანიზებით, საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს მხარდაჭერით გაიმართა და იგი მინისტრის მოადგილემ, მაკო ჭოლოშვილმა გახსნა.

ფესტივალი — როგორც კულტურული მოვლენა და არა მხოლოდ წიგნის ყიდვა-გაყიდვის ადგილი — თბილისელთა ცხოვრებაში სულ უფრო მნიშვნელოვან ადგილს იკავებს. წელს იგი მრავალფეროვანი საფესტივალო პროგრამითა და მასშტაბურობით გამოირჩეოდა. ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი აქცია, რომელიც ფესტივალის ორგანიზატორი ასოციაციის ინიციატივითა და კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს ფინანსური მხარდაჭერით ფესტივალის ფარგლებში გაიმართა იყო ის, რომ საქართველოს ყველა მთავარ ბიბლიოთეკას გადაეცა 700 ლარის ღირებულების ვაუჩერი, რომლის გამოყენებაც ფესტივალის მსვლელობისას იყო შესაძლებელი. პროექტმა საქართველოს ბიბლიოთეკების წიგნადი ფონდები ახალი გამოცემებით გაამდიდრა და ამით ერთგვარად გამოეხმაურა ქართული წიგნისა და ლიტერატურის განვითარების სახელმწიფო პროგრამის ერთ-ერთ პრიორიტეტს — განვითარდეს საბიბლიოთეკო საქმე საქართველოში.

II - III

ვანო ჩხიკვაძე

მადლობა ლეკებს,
მადლობა ლეკებს,
მკვლელებს, შარაგზის ყაჩაღებს.
ბევრჯერ დახვედნენ,
ბევრჯერ წაგვლეკეს,
ბევრი დათოფეს, დახანჯლეს.

ჩემს მოსისხლეებს,
ქურდებს, მპარაგებს,
მოვუბოდიშებ ათასჯერ,
უკან წავიღებ, მათ საგინებლად
რაც კი სიტყვები დავხარჯე.

მომხდურის თავზე რისხვად იელვებს
პატარა კახის — „ჰკა წუნკლებს!“
ლეშისმჭამელი დაელირება
კობტა ბელადის ნაკუნებს.

მადლობა ლეკებს,
მადლობა ლეკებს,
მკვლელებს, შარაგზის ყაჩაღებს.
ბევრჯერ დახვედნენ,
ბევრჯერ წაგვლეკეს,
ბევრი დათოფეს, დახანჯლეს.

გიკვირს, მადლობით რატომ ვისხენებ
მკვირცხლებს, ფეხმარდებს, ჩაუქებს? —
სოფლიდან ბიჭი გაიტაცეს და...
გურამიშვილი გვაჩუქეს.

ადრე მამალი ყიოდა,
ახლა ისიც არ ყივის.
დილაადრიან მალვობებს:
— ჩაი, ლიმონი, კივი.

ქალები ქალებს მოსდევენ,
გვანცა, გულნაზი, ლილი.
შორს დარჩენილა ოჯახი,
დედაბოძამოცლილი.

დაძრულა დიდი, პატარა:
— ლიმონი, კივი, ჩაი...
რას მეტყვი,
რით გამახარებ,
საით, ქვეყანავ, საით?

IV - V

ვანო ჩხიკვაძე

ის თოვლი, იმ თოვლის გრძნეული ფიფქები
ხსოვნაში მოდიან, ჩემ სულში დნებიან.
ჩავლილი დღეები ცხვირსახოცს მიქნევენ,
ყმუის დავინწყება, მომდევნ — მგლებია.

აქეთაც — იქითაც,
ცბიერი, კეთილი,
მეძახის. სანყალი წლებს დაუკორტნია.
აწრდილი წარსულის მთვარეს კვლავ შესტირის
უიღბლო, მშვიერი, ბებერი ტოტია.

ვაი, აბნელებენ უკვე თვალსანიერს,
თანდათან დავკარგეთ ნიჭი გაოცების.
მოდი და ფიფქების ფარდა გადასწიე,
წარსულს შეაყარე შენი ნაოჭები.

ის თოვლი...
დარდებმა იცის გარინდება,
შემინდე, სული რომ აგიფორიაქე...
თოფის ხმა.
ყვავების გუნდი აფრინდება,
აედევნებიან დღეებს მგლოვიარეს...

თვალეზბრიალა, ჭრელი პანთერა —
დადის აპრილი კომპის რტოებზე.
ნისლი.
მონყენა.
ჯვარი დამწერა
დამლულმა სევდამ სიმარტოვეზე.

ქვაფენილებზე, ნალის წკრიალით,
გარბიან წვიმის ბედაურები,
არავინ არ ჩანს.
ღია სარკმლიდან,
გამვლელ ღრუბლებსა ვესაუბრები.

ლოჟუნაძე — „დიოგანა“

მე ვეძებ იმედს, რომელიც ჩემმა სამშობლომ დაკარგა,
პოეტის ამონაკენესი — „გულს მიკლავს უიმედობა“.
იმ კაცს, რომელსაც ვენდობი,
იმ კაცს, რომელიც მენდობა.
ვისაც სხვაგვარად არ ძალუძს, უნდა ვეძებო კარდაკარ!

ცარგვალზე გადმოატარებს ბერი ლუხუმი სანათას,
ზეციურ საქართველოდან ეგებ დააფრთხოს სალათა.

ვეძებ. იმ კაცის ძებნაში წუთისოფელი გავლიე,
შენ უკეთ მოგეხსენება, დავითია თუ საჩინო.
ვიდრე ნატვრაში ქვეყანამ საბრალო სული დალია,
ბოლოს და ბოლოს ის მხსნელი ხომ უნდა გამოაჩინო!

მოგონებები, მოგონებები,
სანამებელის ნელი ცეცხლია,
ფეხისგულეზე შემონთებული,
სხეულში რომ შემოვარდება,

თითქოს ათასი მშვიერ-მწყურვალი,
გაავებული მონადირე ძაღლი აუშვეს...

მოგონებები, მოგონებები —
არ იცი, ვანა,
ყელში ამოჩრილ,
შენს კურდღელივით დამფრთხალ — საცოდავ
გულს რომ მოსდევენ?

მოასვენე
ის სიზმრები, ის ღამეები,
ის სიყვარული გულგრილობის სუსხმა რომ დაფშენა.

მოასვენე ის ქალები,
თავის თავს რომ ძარცვავდნენ და
ნაქურდალი შენთან მოჰქონდათ...

ერთხელ მაინც რატომ არ იფიქრე იმათ მომავალზე,
ვინც უკვე ჩამოჭკნენ,
ვინც გადაიწვენენ, როგორც ბრდღვიალა ნათურები და
ყველასგან შეუმჩნეველები,
ახლა უკვე,
თავისთავში ჩაბუდებულ სიბნელეში ცხოვრობენ...

მოასვენე სინანულის ცრემლებიც,
დანისპირივით რომ გისერავს ხოლმე ქუთუთოს —
რალაც ხომ მაინც უნდა შემოგრჩეს,
რაც წარსულად არ გადაიქცევა,
რაც სულ იბრწყინებს,
წამწამებზე დაკიდული,
მარგალიტის ქინძისთავივით.

მარტი

ხომ თავიდან გადალდა,
აირია ამინდი,
მოსაცვლელი კბილივით
მოჩანს თოვლქვეშ კრამიტი.

მაინც მიგრძნობს ეს გული,
სუსხით გადაბუგული,
სადაც არის, ტევრიდან
დაიძახებს გუგული.

ხრიოკ ველზე ჩამომსხდარან
ფრენით გადალილები,
მოზუზული ბელურები —
ლტოლივლების ბინები.

ვიდრე ისევ აუქმევენ,
ღრმა ძილშიაც კუთავენ,
წვეთავს ცრემლის ყელსაბამი
კეხვამდე და ქურთამდე.

დაგრჩა ყველა ნასოფლარი,
გადამწვარი, უიღბლო,
მარტოობით მონყენილო,
ბებერი მგლის ყმუილო.

იფიფქება ზამთრის ველი,
ხნულით შემონაკერი,
დამსკდარ კედლებს ეგლისება
მყეფარივით ნამქერი.

ვაი, როგორ შეგატოვებს
ტირიფონის ქარაშოტს —
თქვენი ბედით, ბელურებო,
ვილაც ისევ თამაშობს.

თბილისო!

სევდა, რომელიც გათოვს და განვიმს,
ძარღვებს გადაჭრის და გულს გახეთქავს —
„ყვავილის მინა!“ —
წყნეთელი კაცის
ძახილი აღარ მოსდევს სახედარს.

გეძებეთ, ჩემთან ერთად ნარბენი
ვინრო ქუჩებიც დადგნენ ყირაზე.
მოვითქვი სული —
ძლივს მოგაგენი,
მაგრამ კარები რად ჩამირაზე.

აბა, სად არის უბნის მქარლენე,
ალბათ, საფლავში დაასლოკინა.
ალარც მაგდანა,
ალარც მელანო,
ალარ მოჰყვება ბებერ ჩოკინას.

შენს შემდეგ სული ვედარ გავითებე,
სიზმრად გხედავ და ცხადში მიქრები,
მთანმინდის ყელზე აფრიალებულ
ჩამოთოვილი ქვაფენილებით.

დაცარიელდა შენი ჩიჩახვი,
შენი მარცვალის სხვებმა აკენკეს,
რად გამიხსენე,
რად დამიძახე,
გული ჩამწყვიტე და ამაყეფე.

ისე ჩავივლი, არ მომეფერო,
არ შემახედო გადაჭრილ ფესვებს.
მე ვარ ქოფაკი, უკვე ბებერი,
გავრბივარ შენგან და სიკვდილს ვეძებ.

ემიგრანტი

მივემგზავრები პარიზს,
ან სულაც ქვეყნის დასალიერს.
ჩქარა, ნოსტალგიის შხამი
გზაში დამანიე, სალიერ!

ჩქარა, სიძულვილი მწამლავს,
მომდევს ზიზლითა და გამეხებით.
წავალ, ორთქლმავალის კვამლად
მენამულ ღრუბლებს ჩავეხვევი.

მაჯაზე აჩქარდა პულსი,
მეც ერთხელ გადავირევი და...
მწუხრის საგალობელს ვუსმენ
ჩემი მარტოობის დილეგიდან.

მივემგზავრები, მივალ,
მიმყვება ლოცვა და ანათემა.
და ჩემს მოლოდინში წვიმა
ცისარტყელას ყულფში თავთავდება.

მივემგზავრები პარისს,
ან სულაც ქვეყნის დასალიერს.
ჩქარა, ნოსტალგიის შხამი
გზაში დამანე, სალიერ!

მივემგზავრები, მალე,
ლამის ხერხემაღზე ამოსული,
მიმყვება სამი დღის მთვარე —
მუნჯი, კუზიანი მარტოსული.

სადღაც, დაკარგულში ხრჩოლავს
თეთრი, მომლოდინე კამელია.
ნატვრა არ ამიხდა — ბოლოს
სული შენს კალთაზე დამელია.

შენი მოფერება მეგრძნო,
სისხლის ამღერება საფეთქელთან,
შენი უკვდავების ფესვი,
შენი გაზაფხულის დაფეთება...

ღამეში ლაპლაპებს ობლად
დაძრული ვაგონის სახელური.

რა მრჩება? —
ღორების გობი
ფურთხსა და ნაგავში გახვეული.

ქვეყანა — ღალატის ბზარით
მოდინობებული ცხრაკლიტული.
სამშობლო — ცოცხალი მკვდარი,
სიკვდილშიც ღალი და არტისტული.

სადღაც, დაკარგულში ხრჩოლავს,
თეთრი, მომლოდინე კამელია.
ნატვრა არ ამიხდა — ბოლოს
სული შენს კალთაზე დამელია.

და მაინც სიზმრებით აქ ვარ,
ძალიერით დაბმული სახატესთან,
ვიდრე მახრჩობელა ჯავრის
მდულარე სასულეს გადაკეტავს.

შეამოღომა

მაშინაც ჩემს სარკმელთან იწყებოდა —
მშვიდი და ჭყეტელა,
გამოცდილი და მრავლისმნახველი,
მოცეკვავე გოგოს მკლავებით —
ხეებზე დაშვებული ღიანებით,
ლაყურებით გაბმულ ლოქის
თავისკენ მიითრევდა...
მე კი ვტიროდი,
დღევანდელი დღის მოლოდინით დამწუხრებული...

და ჰა, მოვიდა ეს დღეც —
ანთო ასაკმა წითელი —
ხელებში გადამსკდარი მაცდური ბრონეულის
სიხარულის წვენი უბეზე ჩამომენუნა...

აბა, რა შემცვლიდა —
ფეთხუმი ვიყავი და ფეთხუმად დავრჩი,
და თუმცა ვიცი,
საქანელა უკან აღარ გადაქანდება,
მაინც ეს ნაზი და შემწიფებული დედაკაცი,
მყუდრო ბუდუარში რომ მელოდება,
ძველი გატაცებით მიყვარს...

შემოდგომა —
მშვიდი და ჭყეტელა,
მაშინაც ჩემს სარკმელთან იწყებოდა...

გიო ლაცაბიძე

უკუჩვენება

ყოველდღე, უფრო სწორად, როცა შენ გინდა,
მოვიდივარ შენს ქუჩაზე გაყინული სახით...
გიყურებ, როგორ ჩამორბიხარ (თხლად ჩაცმული),
როგორ მკოცნი და ამბობ:
გიო... (და ეს არის ყველაზე ბუნებრივად
წარმოთქმული ჩემი სახელი).
ჩვენ ყოველი შეხვედრისას თავიდან ვერჩევით ერთმანეთს.

ვერაფერს იტყვი, მშვენიერი ზამთარი გვიდგას
და შეიძლება არც გავცივდეთ გულაღმა წოლით
ძველ სტადიონის ხმელ ბალახზე... სისულელეა,
რომ ამაშია რომანტიკა, რომ ჩვენი წილი
ღმერთია ცაში... (სასულეში — ნოტიო სული).

ხმელი ყვავილივით ვარ, თიხის ქოთანში რომ დევს, ჩემი
შელანძღული ოთახის ნაკლებად გამოსაჩენ ადგილას...
შენ უხდები — ნაცრისფერ ამინდებს.

აღარაფერი აღარ ხდება ჩემს ირგვლივ თითქმის,
რომ ფიქრად ღირდეს, შესაქცევად თავის, ან სხვათა
სალაპარაკოდ, საქლიკოდ, გაშვრად თითის,
რომ კედლებით უტყვი გაზხდი ისეთი სადა...
ჩემი თავისვე გამიკვირდა და დიდი-დიდი,
გამათბობელთან ნავიკითხო რაიმე საგა.
სხვა ყველაფერი „იგივეა“ ზამთრის დღეებში.
შენს თმაშია სიმშვიდე, რომელიც მინდა ვეძებო თითებში.

შენ შეგიძლია გადმოხვიდე ჩემში, მარიამ,
როგორც ფინჯანში გადმოსული უბრალო ჩაი,
როცა ქუჩაში უსაშველოდ ცივი ქარია
და ხეებია — მარტოობა და ჩემი მსგავსი...
მე შემიძლია, რომ გისმინო ძალიან ჩუმად,
თუ როგორ ყველაზე მეათასედ უაზრო ამბავს.

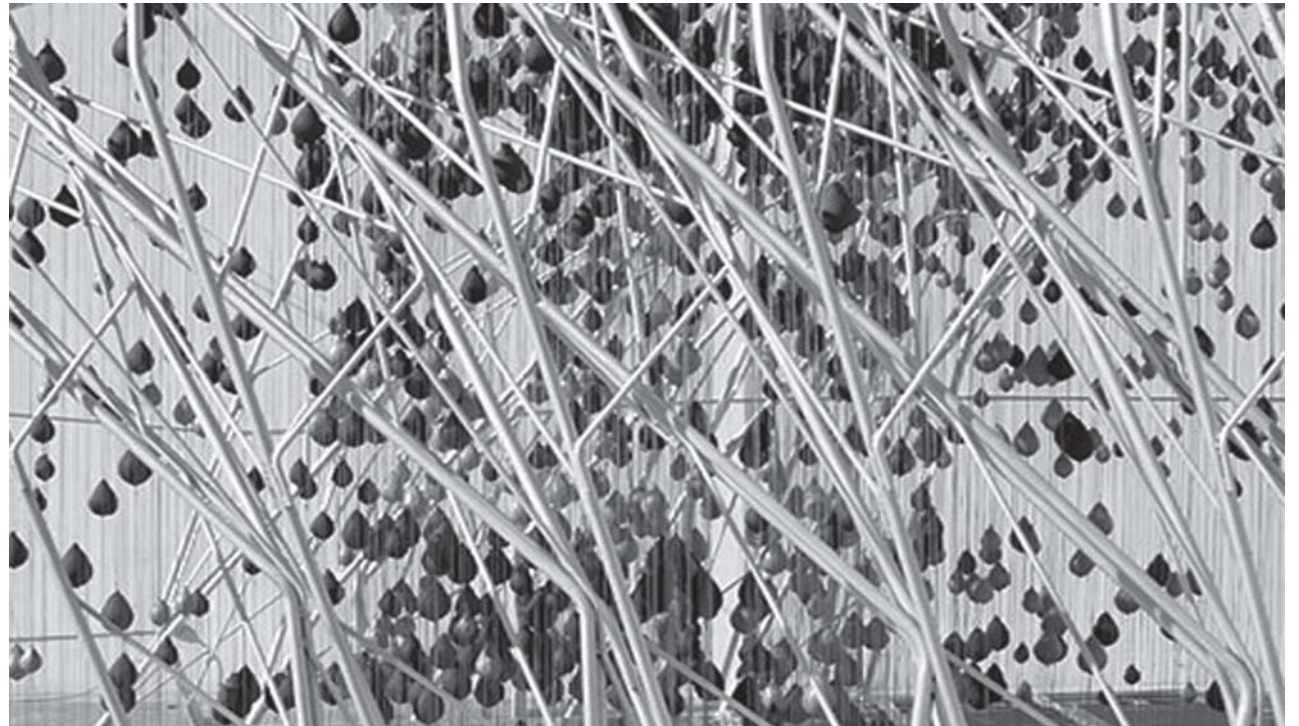
ჩვენ ყოველი შეხვედრისას თავიდან ვერჩევით
ერთმანეთს...

ჰა

რა გაგაჩერებს სახლში,
როცა ბავშვურად მოთოვს,
როცა ჩამოყრის ხიდან ჩიტი ქათქათა ქულებს.
შენი ცხოვრება, მთელი უთავბოლოებით ისე,
ისე ჩაგივლის, როგორც ერთი უბრალო ქალი,
რომელსაც არც კი იცნობ,
მიდის და უკან მისდევ.
სხვანაირია ზოგჯერ გზებიც და რაღაც არის
ამოუცნობი მასში, როცა შენს ბილიკს ეძებ.
გამოჭკნი ისე, როგორც ზამთრის ხეებზე ვაშლი.
უნდა უშველო შენს თავს
რამენაირად, ეგებ...
მანამდე, სანამ ქარი მინდორზე პეპლებს გაშლის.

ალებ ფანჯრებს და სამჯერ იარაღს მიჯრით ისვრი.
ალებ და...
ეძებ რამეს რომ შეიქციო თავი,
ისეთს:
უბრალოს, ნათელს, წმინდას, სადას და უღვეს...

რა გაგაჩერებს სახლში, როცა ბავშვურად მოთოვს.
როცა ჩამოყრის ხიდან ჩიტი ქათქათა ქულებს.

როგორც

1.
მე, როგორც ერთი პირმღიმი, მშველელი ბიჭი,
მამასთან ერთად მიწას ვბარავ, ვამაგრებ სარებს.
მოცლილობისას ბურთს ვთამაშობ, ოფლიან ბეჭებს
ქარს ვუშვებ და თუ ღრუბელს ვხედავ ჩვენს საწვიმარზე,
მივიდივარ, სახლში ფრთხილად შემყავს თეთრი ბაჭია.

სალამოხანს კი დედა მიმბობს: — იაკობ, შვილო,
სანთელს მანვდის და ვიმეორებთ: „ღმერთო, გვიშველე“.

2.
მე როგორც ერთი გარდასული... მოხუცი დედა
გამოეკიდა გზას სახლიდან სასაფლაომდე.
ტბა გამოვდექი, გუბემდე რომ უეცრად დადის,
მიტოვებული უარაფრო, უხმო სოფელი.
ყოველ ღამით კი ქარში ვდგავარ ძველი შინელით,
მშვიდობა, ღმერთო! აგვარიდე ომი. გვიშველე!

3.
მე როგორც ერთი მოტეხილი უფლის მსახური,
თეთრწვერა მწყემსი ჩემი მრევლის. ნეტარ არიან
უფალო შვილინი კეთროვანნი და უსახურნი,
შემოგვეშველე ამ ავდარში, თქვეში, ქარიან
ამინდში, ღმერთო, შენი კალთა წამოგვახურე.

დიდება შენდა, აგვარიდე, ღმერთო, შიმშილი,
დიდება შენდა, მოგვიხილე, ღმერთო, გვიშველე.

4.
მე, როგორც, ერთი ზნეკეთილი მწყემსი ღრუბლების,
მწყემსი ველების, მწყემსი ცხვრების, თანაც რა მარტო
შემორჩენილი ამ მალალ მთას, უხმო, უთქმელი,
ბალახს ვაგროვებ, ვემზადები ამ დროს საავდროდ,
მზისგულზე ჩემი ნაგაზი კი მშვიდად ამთქნარებს

და ჩვენც იცის თბილი წვიმა — როგორც მირონი
სურნელოვანი, სახეზე რომ მშვიდად გედება.
შავი ღრუბლები დასავლეთით მირონინებენ.
მე ვამბობ, წვიმა გადაიღებს, ამის შედეგად
დარჩება ნარი, დანინკული მწვანე კონიო.

მევსება გული სველი მინით, მთების ნაშალით.
ნუ დამიყენებ სამგლე ამინდს, ღმერთო, მიშველე!

5.
მე ვარ ავდარი, მე ვარ წვიმა. მე ვარ ცრემლები,
მე ვარ მშვიდობა, მე ვარ ომი. ყველა ქმნილება.
მე ვარ ბრძენიც და მე ვარ ხშირად ცრუთა ამალაც,
სინანული ვარ და გამთბარი თქვენი გულები.

მე, როგორც ღმერთი...

მზე

ამ ხიდის იქით აპრილია და ჩამოწყდომა
შენს მალალ ყელზე ყვავილების, მწვანე ფოთლების.
ქვირითობისას როგორც თევზი ტალღებს აწყდება,
ისე ვარ, ვერ ვძლებ, ვერ ვჩერდები და ფეხით ვთელავ

შენს მონატრებას, შენს ბალახებს და დღიდან-დღემდე
და თვიდან-თვემდე უშენობას ვინერ და ვნიშნავ.
მწვანე ჭალაა, ნედლი ცაცხვი, ამ ხიდან შემდეგ
შენი გზებია, უკუსვლები და სავეს ნიშა.

და როგორც ქარი, მიტოვებულ სახლის კედლებში
უმისამართოდ, უილაჯოდ, საკუთარ ჩრდილქვეშ
ვნეწვარ და დღეებს მიზნობრივად ვატან კოდინს.
როგორმე ჩემთან, როგორმე ჩემთან, როგორმე იქნებ

მოხვიდე, როგორც უბრალო და სამარტელი
ქალივით მშვიდი, სუფთა ჭიდან შემასვა წყალი.
ჩემს ფანჯრებიდან გაძარცვული მოჩანს სამი რტო.....
მოდინარ ჩემთან და მაფარებ ხელებს წყლულებზე.

სახელი

*
ჯერ დაგარქმევენ.
ეს პირველია, სიხარულით რომ იმეტებენ
დაბადებამდე.
არც ფერი იციან, არც ნონა,
მაგრამ გარგებენ.
არავინ გკითხავს, ხათრისთვის მაინც.
რადგან თუ გკითხეს,
შეიძლება, უსახელოდ დაირჩინო
უბადებელი შენივე თავი.

*
სახელი, დიდხინის ნაფიქრიც კი,
დარქმევს თანავე ბეზრდება ყურს და
თავისთვის ცხოვრობს, როგორც წესი,
ახირებული მარტოსულივით.
დაბადებიდან სიკვდილამდე
უსაქმოდაც დაეხეტება.
დედამინის დიდ მაქოზე გადახვეული
ძაფია, თითქოს,
და აბარია, პაპისპაპების სახელების ნაკუნები
ერთმანეთზე გადააკეროს
საგვარეულო ქვილთისათვის,
სამშობლოდ რომ უნდა აქციოს
ერთმა სახელმა...

*
სახელი უსახელობაა.
ჯერ დაგარქმევენ,
მერე იმნამსვე სულ სხვა სახელს მოძებნიან,
რომ დარქმეული არ დაგიძახონ,
რომ არასდროს გაიმეორონ ის, რაც დაგარქვეს
და იწყება უსახელობა.
უსახელობა, სახელოვანი!
სახელეულმა ზუსტად იცის, რა დაგიძახოს,
რომ აგაცილოს პირველსახელის საშიშროება.

*
სახელი პალოა.
შეიძლება ზედ დაეხვე და სულიც გაგძვრეს.
რადგან არვინ აღმოჩნდება შენს ირგვლივ,
რომ მოგხსნას ამ სახელიდან,
ან თოკი ჭიპლარით გადაჭრას და
უსახელობის თავისუფლებაში გაგიშვას
ხელახალი დაბადებისთვის.

*
სახელი სახლიცაა.
შეხვალ, შეიკეტავ კარს და ისე შეიძლება მოკვდე,
არვინ მოგიკაკუნოს კარზე
ორსული ცოლისათვის
ლამისგასათევის სათხოვნელად.
შენ კი გაცვითო სახლი შენივე სახელით
და გარშემო ჭინჭარიც ისე მოედოს,
ნასახლარი ეგონოთ.
ყვავიც კი აღარ ჩამოგიჯდეს
ეზოსპირას, ალვისხეზე
შენი სახელის დასაჩხავლებლად.
ბელურასაც დაეკარგება იმედი,
რომ შენი სახელის ნამცეცებით ზამთარს გაიტანს.

*
სახელი სახეცაა.
კი გაქვს, მაგრამ არვის ეცნობა,
რომ სალამი მოგაგებოს, მოგიკითხოს.
ან შეებრალო, რადგან ერვენოს,
რომ ოდესღაც ლამაზი იყო ეს სახე,
შეამჩნიოს კიდევ, თვალები,
თოლიებივით ცაში რომ ფრენდნენ,
ისე დახრილან, უპეები დაუშვიათ უძღურ ფრთებივით,
ჰორიზონტების იქით ველარ...
მხოლოდ თავის ნილ საფლავის მინასლა უყურებენ.
ასეთ სახელს გვერდს უჩუმრად აუვლიან,
ჯიბებში ხურდასაც არ მოიჩხრეკენ,
ამ სახელისგან საკუთარი შიშის გამოსასყიდად,
წყალობას ვინღა დაეძებს.

*
სახელი ხსოვნაცაა
დიდ წინაპართა, რომლებსაც სახელს მერე არქმევენ,
სიკვდილის მერე,
თორემ მათაც ისე ეკარგებათ
დაბადებისას დარქმეული სახელები,
როგორც აზრი ადამიანურ ცხოვრებას.
სახელები ხომ წმინდანობისთვის გაიწირა,
გმირობისათვის...
ალარც კი აქეთ უფლება, ერქვათ
სახელი სახელისათვის.
მათი სახელები იქცნენ სხივებად,
გზას რომ გვინათებენ.
გასაჭირში დახმარებაც შეუძლიათ:
როცა ღვთისკარზე უამრავი საქალაღდე დევს
და სამუშაოც იმდენია,
კანცელარია გეგონება იქაურობა.

*
სახელი სახმილიცაა,
სახსრიანობის და უსახსრობის.
შენსავე მოსახელს ფული სთხოვე,
შეიძლება, საკვამურიდან ჩამოგიგდოს.
რადგან შენზე უკეთ იცის,
მარილივით ცოტა ჰყოფნის
კარგ გემოს და ბედნიერებას.

*
ზუსტად გახსოვს და ეჭვიც კი არ გეპარება,
რომ ამ სახელის ხსოვნით უნდა,
რომ ამ სახელის სახით უნდა,
რომ ამ სახელის სხივით უნდა
ვიპოვოთ მაინც წყვილებში და ქაოსებში
ჩვენი ნამდვილი, ერთადერთი,
ძველი სახელი — ჩვენი საარსო,
მოფერებით ბაღლობიდანვე სამშობლოს რომ ეძახის
ყველა.
ეს სახელი არასოდეს დაგვეკარგება —
მის დარქმევას ხომ ვერც ველირსებით,
ვერც ვერავინ გაგვიბედავს,
ვერც კი გვაკადრებს,
რადგან ჩვენ ხომ უფრო დიდი ვართ ღვთის თვალში,
ჩვენ ვაკონინებთ სამშობლოებს ჩვენი სახელით,
ღვთის სახელით!
უსახელოთა სულთათანას
ვგალობთ ხოლმე ყველა ომში...
მშვიდობისას კი,
ყველას ერთი სახელი გვაქვს — ადამიანი
და სამშობლოც უსახელო გვირჩევნია და
უხმაურო.

*
სახელი სახელიცაა
სახელიცაა,
გასაგიჟებელი, გადასარევი...
დაგარქმევენ და მერე თუნდაც კედელს ახალე თავი,
თუნდაც დუჟი და დორბლი იდინე,
შემოიხიე სამოსი და დედიშობილა ერვენე შენ ხალხს,
ალარავინ დაიჯერებს,
რომ ამ სახელის ბრალი არის შენი სიგიჟე,
თორემ ისე, დაბადებამდე და სახელამდე
ხელი არ იყავ!

*
სახელი — ხელსაც
ხომ გულისხმობს
ანუ ღვთის ნებას შენზედ გადმოსულს?!
რა სახელები გამქრალან და აღგვილან
და რა პატარა სახელები გადარჩენილან.
ღვთის ნება შენზედ მოვლენილი
შენს სახელში უნდა ეძიო!

*
სახელი ზოგჯერ ხეებივით
ამოდის და დიდ ტყეებსა ქმნის.
როგორც ერთობას,
უსახელოთა კორპორაციებს,
რომლებიც ყველა სახელიანზე ზრუნვით დალლილი,
ჰაერზეც ზრუნავს — უანგზადს აწვდის,
წყალს უნარჩუნებს მინის წიაღს,
კენკრას გვაძლევს.
ლურჯ ფრინველებს, ფასკუნჯებს და არნივებს
მალულიკებს ინახავს გულში,
როცა სახელიანს მოესურვება
თავისი სახელის პირამიდები დაიდგას გულზე
და გამოხედოს ლეთეს გაღმიდან საკუთარ სახელს,
ფრთოსნებმა ფრთებით უნიავონ ლაჟვარდების
სიკამკამე და მათ მზერას
არ მოებინდოს სხვა უფრო დიდი
სახელის ჩრდილი.

*
სახელი — ახელა
ზოგჯერ თვალისაც.
დაგარქმევენ და მერეღა ხედები,
რისთვის მოსულხარ უსახელო სამყაროში:
ერთი სახელის შემშველელად,
რომელიც შენამდე უთვალავ ადამიანს რქმევია,
როგორც ქარი გაშლილ მინდვრებში,
მაგრამ სწორედ შენი ტვინი დასჭირდა ახლა
რომ გაემარებინა საძირკვლის ძალა,
შენი სამართო,
რომ არ ჩასვლოდა წვიმასავით უსახელობა.

*
მიცვალეულთა სახელებსაც გარქმევენ,
ორივეგან შევძლოთ ცხოვრება,
ორივეგან გვექონდეს სახელი!
ერთმანეთი გამოვისხათ გაზაფხულივით.
სულის სახელი მაინც ვაცოცხლოთ, თუ ჩვენი ვერა!

*
ნეტარ არიან უსახელოდ დაბადებულნი,
ნეტარ არიან უსახელოდ გარდაცვლილები,
ვინც არ იცის რა ჰქვია, და მაინც სახელობს!
ნეტარ არიან ღვთის სახელით უსახელონი.
ხოლო მათ, ვისაც სახელები დაერქმევათ დაბადებამდე
ვისაც სიკვდილი დაარქმევს სახელს,
არარსებობის მარადისობა ეყოლება მხოლოდ
ნათლიად,
ყველანი მოვლენ,
მოიკითხავნე საკუთარ სახელს.

*
და ვაი იმას,
ვისაც ნაქურდალ სახელს უპოვნიათ,
ვისაც სხვისი სახელი ექნება,
სავსე სხვისი ხსოვნითა და სხვისი სხივებით
და ენდომება ის სიხელე ითამაშოს, რომლის იქითაც
უსახელოთა ველი იწყება —
ფასკუნჯებით და არნივებით სავსე ტყეები
და ვინც ველად სახელისთვის დაიარება,
უსახელოთა მზემ ააშროს იმის სახელი!

*
სახელებით იქმნა სამყარო
სახელებით გადაბმულან ერთმანეთზე
ჟამები და სკნელები და მთავრები
უსახელო არც ღმერთი დარჩა,
არც სატანა...
სახელები მართავს სამყაროს,
არა — სახელის დამრქმევეები!

*
ჩვენ სად ჩამოვსხდეთ, სადღა ვიყოთ,
რომელ ქვაზე ამოვიკითხოთ სახელი ჩვენი?
როგორ ვიცნოთ ან სახელი, ან მესახელე?

გოჩა ხარანაული

ერთხელ,
ჩემი შორეული სიყმაწვილის ბაღანარებში
გზად მიმავალს შემომეყარე.
დაახლოებით ეს იმას ვავს –
ტყის სიმშვიდეში ახალბედა მონადირეს
შეეფეთოს უცხო ნადირი,
მას კი თოფი არც გაახსენდეს.

ერთხელ,
ჩემს შორეულ სიყმაწვილემი გზად მიმავალს
უცაბედად შემომეყარე.
...და სწავლაზე ავიღე ხელი.
სამაგიეროდ იგი ვისწავლე,
რასაც არსად არ ასწავლიან!

შემომეყარე!
და სამყარო მზით მოიქარგა,
მე კი შიშმა დამშალა და
ვარსკვლავებად გადამაქცია
შენი თვალების უღრუბლო ცაზე.
ჩემი გულის სამრეკლოში
ათასმა ზარმა ერთად დარეკა,
ლამის ძვლებიდან ხორცი სულ მთლად
ჩამომეშალა.
მე ვგუგუნებდი!

ეს იყო ერთხელ,
ჩვეულებრივ წელთ აღრიცხვამდე.
ჩემს შორეულ დაბადებამდე...
განა სამყაროს რა დააკლდება
ერთხელ კიდევ შემომეყარო,
ერთხელ კიდევ
ავიღო ხელი!!!

მე გამომგზავნეს
გამოცდების ჩასაბარებლად...
ვერც წარმოვიდგენ
რა უსაზმნო გზებით ვიარე.
მამამ ფაფუკი კულულები წყლით დამისველა
და შეუმჩნეველად შუბლზე მაკოცა.
მე კი სწორებთან გადაყვევი ოინბაზობას,
მამაჩემი კი საყვარელ შვილს თვალს არ მაცილებს.
ბევრჯერ ვატკინე გული ჩემი უწესურობით,
ბოროტ გამომცდელს მიაქვს ჩემზე საყვედურები,
ვერ ვავახარე კეთილი მამა,
გარეწარივით ვისარგებლე
მისი უსაზღვრო გულმონყალობით.
კეთილი მ ა მ ა,
ვერაგი შვილის სიყვარულს ვერ გადაეჩვია.
კეთილი მ ა მ ა!
მისთვის ხომ ერთი ცრემლის წვეთი საკმარისია,
და ერთი სიტყვა ერთი ცრემლით განედლებული!

ქვაზე დაცემულს ხშირად მიგრძენია
ქვასა და ჩემს საფეთქელს შორის
ღვთაებრივი ხელის მტევანი!

როცა ეკალზე ვეცემი მკერდით,
ქვეყნიერებას ვამუნათებ ბინძურ გინებით.
თურმე კი ბოროტ გამომცდელს ჩემსას
ეკლის მაგივრად დაურჭვია ბასრი მარგილი.
მამაჩემი კი მარგილს მიცვლის
ჩხვლეტია ეკლით!
კეთილი მ ა მ ა!
უმადური შვილის პატრონი!

მან გამომგზავნა გამოცდების ჩასაბარებლად...
მე კი, ასეთი ოროსანი როგორ დავბრუნდე!!!

როცა ზესკნელი თვალებს დახუჭავს
და ზურგს შემაქცევს მზე დახუნძლული,
როდესაც ღამე დატბორავს არეს სიჩუმის ტალღით,
გამრიყავს ნაპირს ჯადოსნური მოგონებების.
რატომ ვეძახი ჯადოსნურს, გეტყვი:
იქ მარტო ჩვენ ვართ და დრო და სივრცე
ვით თანატოლებს გვემეგობრება,
იქ ყველაფერი კარგად მთავრდება, როგორც ზღაპრებში,
იქ სჭარბობს ფერი მარადისობის,
ასეთი ფერი შენს თვალებს დაჰკრავს,
ჩვენ არ ვიღლებით იმგვარი ფიქრით,
როგორი ფიქრიც ფრთებს ემტერება ზეცად დამზადილს.
ჩიტუნებს დააქვთ ოქროს ნისკარტით
დაფნა და ტყემლის თეთრი ყვავილი,
ცელქი სიზმრები თვალის ყოველ მოხუჭვაზე
გვისაფრდებიან
იმის სათქმელად – რით გაგაოცოთ?!
იქ ვარსკვლავები ისე ახლოა,
რომ მათ მხიარულ სიცოცხლს გაიგებ,
იქ თოვლი იცის, გაგიკვირდება,
შენსავით თეთრი ფანტელით ბარდნის,
ბარდნის ბელურის ტოლი ფანტელით,

და გინდა უცებ თოვლმა დაგაღრჩოს.
დავდივართ ერთად,
მინას თუმცა ფეხს არ ვაკარებთ,
არც ერთს არ გვევია ჩვენი სახელი,
არც საჭიროა.
არც ბავშვები ვართ, არც დიდობას
იტყვიან ჩვენსას,
დავდივართ ასე უასაკონი, დავდივართ ერთად,
მაგრამ ერთად რატომ დავდივართ ვერ გაგვიგია,
არც გვაქვს სურვილი.
ან თუმცა არის საჭირო კი იმის გაგება,
მზე მთვარეს რატომ ასდევნებია,
ან უცაბედად რატომ თენდება,
რაც მთავარია, ხომ თენდება
შენი თვალების გახელასავით!!!

მე ვიცნობ სიკვდილს. ის კეთილია.
მე ვიცნობ სიკვდილს. ის ლამაზია.
მას უბრალოდ ცილი დასწამეს,
რადგან ვერავინ ვერ გაიგო მისი მიზანი.
რამეთუ დუმს და არასოდეს თავს არ იმართლებს,
მისი ენა კი ვერ ისწავლა ადამის მოდგამ!

გაუგებელი ბრძენთა ბრძენი გახლავთ სიკვდილი,
შემოგვასია მალემსობოლი
უამთა დინების,
რათა წვეთ-წვეთად გამოგვწოვოს
ტკბილი სიცოცხლე,
შეუმჩნეველად შეგვაგუოს მოახლოებას...

ბოლოს კი ყანნით მოგვადგება ქვეყნის თამადა.
გზას დაგვილოცავს ჩვენი სიცოცხლით,
ჩვენ კი ჩვენს ნამდვილ „შინ“ დავბრუნდებით!

ძნელად გვეთმობა ჩვენი სხეული,
ხოლო როგორც კი გავალთ ჩვენიდან,
გულწრფელად გვიკვირს –
ამ სანგარში როგორ ვიყავით!

ყელს მოვიღერებთ
არსმენილი გალობისათვის...
რადგან სიკვდილი უპირველესი დასტურია
უ ზ ე ნ ა ე ს ის!!!

ცრემლები რატომ გემალმალეება
თუ კი ვერასდროს ველარ აცდები
მას, რაც სულს ადგას
ეკლის გვირგვინად?!
დღეს მოილხინე ხვალის ჯინაზე,
იცრუე შენი თავის წინაშე
კეთილშობილი შენი ტყუილით,
მაგანს და მაგანს აუკარ თვალი
და სხვებთან ერთად იცინე შენაც,
შენი ტკივილის წაშლელ კვადლი.
დაჩოქებული გულის სინაზით
იცრუე შენი თავის წინაშე!
მაგრამ იცოდე, ყველაფრის შემდეგ
შენს განუზომელ სიმართლევში
მოგელის ჯაჭვი
და ყორანის ბასრი ნისკარტი.
დაჩოქებული გულის სინაზით,
იცრუე შენი თავის წინაშე!
ოღონდ გახსოვდეს –
რომ პირველი დანაშაული
სულის ხორცში გამომწყვდევაა.
სად თქმულა, ხალხო, ტყვეობა სულის!
ვის მოესურვა თვალი ადევნოს
თავდასაღწევი სულის ფორიაქს,
ვინ მოისურვა იმით გაერთოს
თუ როგორ წვალობს, აქეთ-იქეთ
როგორ აწყდება.
თუ ბოლოს მაინც უნდა გაგლიჯოს.
ვის ელიმება სულის წრიალზე,
ან ეს თამაში ვინ მოიგონა?!
— მას ელიმება, ვინაც იცის ტყვექმნილი სული
ვერ ჩაიდენს ლამაზ სასწაულს.
ყოვლად ძლიერი!
ასე რატომ გვამასხარავებ!!!

სადაც დამბადე, მე ისევ ის ვარ.
თუ არ ჩავთვლით ერთ დანაშაულს —
როდესაც მჭრიან, ნაფოტებს ვფანტავ —

ჩამომიარა ცხოვრების და დროის მდინარემ.
მაგრამ ისა ვარ, რადაც დამბადე!

ტოტებს მასხუბდნენ, ისევ ვიყრიდი,
ქვაზე გადაამრგეს — ქვა გავანედლე!

აროდეს მაკლდა ჩემი წილი შავი ღრუბელი.
მე კი მზე ვიყავ, რადგან შენთან მქონდა კავშირი!

და არ ვიცი,
რა ჰქვია იმას, მე რომ მიყვარხარ.
და არ ვიცი, რა ჰქვია ცნობას
მე რომ შენ გიცნობ.

მე ის არა ვარ, რომ გამოვდგე ბარის ტარადაც,
ცულის ტარადაც...
ამგვარი მიხვრა-გარდასახვის
შენ გაქვს უფლება!

მე კი ისა ვარ,
რადაც დამბადე!!!

მე ვალებ სარკმელს!
შემოდი!
არ ვიცი ვინ ხარ,
(რა ხარ-მეთქი, ვერ შემოგადრებ,
მე ყველაფერს სიცოცხლედ ვხედავ!)
შემოდი!
გამაგებინე დუმილის ხმოვანება.
მე ვიცი, რომ გიჟი გგონივარ,
მერე რა მოხდა!
განა შენ კი ნორმალური ხარ,
სარკმილიდან რომ გადმომიხვედი
შენისთანასთან, შენს ნაწილთან
დიდი დუმლით.
მე არ მჯერა ჩემი თავის,
იქნებ შენიც არა მჯეროდეს.
მაგრამ სარკმელს სად დავემლო,
ან შენ რას იზამ, მარტოსულო
და უბედურო,
შენივ სიდიდით,
მე კი ჩემი სიპატარავით!

მე ვალებ სარკმელს!
მასპინძლო სტუმრად მოსულო!
მე ვალებ სარკმელს!!!

რამდენჯერაც გავიქეცი,
იმდენჯერ დამიჭირეს და დამაბრუნეს!
მე კი ჩემს თავს მიხდოდა გადავყროდი სადმე,
რა უნდა მექნა?!
გაქცევას ვერ გადავდებდი!
მერე, ვიფიქრე, ჩემს ძებნაში
მეც არ დავკარგულიყავი და
ციხესიმაგრედ ვიქეცი!
იმ ციხესიმაგრეში დავიკარგე!
ისევ, რა უნდა მექნა!
მე — მე უნდა გავმხდარიყავი!
ამიტომ, ჩემი სახელობის მონეტა
მოვჭერი,
როგორც ყველაზე უბედურებს ჩვევიათ,
თუმცა ჩემი პროფილი თავმომწონე მეფესავით
ზედ არ აღმიბეჭდავს.
უბრალოდ — ზედ ჩემი საესავის
გულის კარდიოგრამა ამოვკანრე!!!

პუბლიცისტიკა. კრიტიკა. ესეისტიკა

„ლიტერატურულმა გაზეთმა“ 2011 წლის ნოემბერში მრავალმაგიდასთან საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინისტრ ნიკოლოზ რურუას, მწერალ ზაალ სამადაშვილსა და პუბლიცისტ მამუკა ხერხეულიძეს მოუყარა თავი. თემა ქართული ლიტერატურა იყო. მაშინ სამივემ ბევრ პრობლემზე ილაპარაკა, მათ შორის — კრიტიკასა და პუბლიცისტიკაზეც. სწორედ ამ მაგიდასთან გაჩნდა იდეა, „ლიტერატურული გაზეთის“ თაოსნობითა და საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს თანადგომით გამართულიყო კონკურსი, რომელიც მიზნად დაისახავდა საუკეთესო კრიტიკული, პუბლიცისტური და ესეისტიკური ნაწარმოების გამოვლენას. კონკურსი 2012 წლის 2 მარტს გამოცხადდა. ავტორებს ერთი გამოუქვეყნებელი პუბლიცისტური, კრიტიკული ან ესეისტიკური ნაწარმოები რედაქციის ელექტრონულ მისამართზე უნდა გაეგზავნათ. ბოლო ვადად 2012 წლის 5 აპრილი დასახელდა. 5 კაცთანაა შეიქმნა, რომლის შემადგენლობაც ბოლო წუთამდე გასაიდუმლოებული იყო, ლიტერატურულ წერილებზე მუშაობა აპრილშივე დაიწყო.

სამუშაო მაგიდასთან

სამუშაო მაგიდას 5 ადამიანი მიუჯდა — მწერალი და მკვლევარი როსტომ ჩხეიძე, კრიტიკოსი თამაზ ვასაძე, მწერალი ზურაბ სამადაშვილი, ლიტერატორი უჩა შერაზადიშვილი და „ლიტერატურული გაზეთის“ რედაქტორი ირაკლი ჯავახაძე. მაგიდაზე 40-მდე ლიტერატურული ნარკვევი იდო. მონაწილეთა ასაკი შეუზღუდავი იყო, მათ შორის აღმოჩნდა როგორც 17 წლის, ისე 80 წლის კონკურსანტიც. ჟიურის წევრებმა ბევრი იკამათეს, ილაპარაკეს, მიღებული შთაბეჭდილებები ერთმანეთს გაუზიარეს და არჩევანიც გააკეთეს. ხმათა უმრავლესობით 3 გამარჯვებული გამოვლინდა.

2012 წლის 4 ივნისი

საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტრო. 13.00 საათი

კონკურსის მონაწილეებმა, ლიტერატორებმა, პუბლიცისტებმა, მწერლებმა და ქართული ლიტერატურის გულშემატკივრებმა საპრეზენტაციო დარბაზში მოიყარეს თავი. ყველა ელოდებოდა ჟიურის წევრთა ვინაობის გაგებასა და გამარჯვებულების დასახელებას. მაგიდაზე გამარჯვებულთა დიპლომები ელაგა, მათ სახელ-გვარებს კი თეთრი კონვერტი მალავდა. შეკრებილი საზოგადოება კონკურსის კულმინაციური მომენტისათვის ემზადებოდა.

მას შემდეგ, რაც ხმამაღლა გამოცხადდა, თუ ვინ აფასებდა საკონკურსო ნაწარმოებებს, მიკროფონთან თბილისის საკრებულოს თავმჯდომარე, მწერალი ზაალ სამადაშვილი მივიდა. ის ერთ-ერთი იმთავანია, ვისაც განსაკუთრებულად შეტყივებული ქართულ ლიტერატურასა და მის მომავალ დღეზე. კრიტიკის, პუბლიცისტიკისა და ესეისტიკისადმი მისი დამოკიდებულება გამორჩეულია და ეს არაერთგზის აღუნიშნავს. იმ დღეს კი, გამარჯვებულების გამოვლენამდე სულ რაღაც 2 წუთით ადრე, ბატონმა ზაალმა კონკურსის მნიშვნელობაზე ილაპარაკა. მისი თქმით, სხვა საქმეა, როცა განიხილავ არა უკვე დასტამბულ წიგნებს, არამედ ჯერ კიდევ გამოუქვეყნებელ და ახალთახალ წერილებს, რომლებიც სპეციალურად ამ კონკურსისთვის შეიქმნა. ერთის მხრივ, ეს დიდი სტიმულია მწერლების, ესეისტების, ლიტერატორებისა და მკვლევარებისთვის, მეორეს მხრივ კი ამგვარი კონკურსი დროული და საშუაარს მთელი ქართული ლიტერატურისთვის.

და დადგა დრო, გამარჯვებულები დასახელებულიყვნენ. მესამე პრემიის გამოსაცხადებლად და 600 ლარის გადასაცემად მიკროფონთან კრიტიკოსი უჩა შერაზადიშვილი მივიდა. რამდენიმეწამიანი პაუზის შემდეგ საზოგადოებამ მესამე ადგილის მფლობელის ვინაობა გაიგო. პრემია დათო ქარდავამ მოიპოვა ლიტერატურული ნარკვევისთვის „მტკვარი და მისი არქიპელაგი“. მესამე პრემიას მეორე მოჰყვა. 800 ლარი და მეორე ადგილი მაია ჯალიაშვილს ერგო კრიტიკული წერილისთვის „ზნეობის გარდამოხსნა“. დიპლომი და ფულადი ჯილდო ლიტერატორს მწერალმა და მკვლევარმა როსტომ ჩხეიძემ გადასცა. საზოგადოება პირველი პრემიის მფლობელის დასახელების მოლოდინში გაირინდა. მიკროფონს საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის მინისტრი ნიკოლოზ რურუა მიუახლოვდა, რომელმაც ყველას მიულოცა ამ კონკურსში მონაწილეობა და კრიტიკის, პუბლიცისტიკისა და ესეისტიკის არსებობის მნიშვნელობაზე ილაპარაკა. თავის დროზე მინისტრი ამბობდა, საქართველო პატარა ქვეყანაა, კრიტიკული ანალიზით რამდენიმე კრიტიკოსი, მწერალიც რომ დაინტერესდეს, შემდეგი 25 წლის მანძილზე ჩვენი ლიტერატურისთვის ეს საკმარისი იქნებაო. ნიკოლოზ რურუას ამ სიტყვებით თუ ვიმსჯელებთ, მისთვის ეს დღე განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი იყო.

მინისტრი გამარჯვებულის გამოსაცხადებლად მოემზადა. პირველი პრემია და 1000 ლარი „ლიტერატურული გაზეთის“ მკითხველისთვის კარგად ნაცნობ კრიტიკოსს, ივანე ამირხანაშვილს გადაეცა პუბლიცისტური წერილისთვის „ვესტერნიზაციის ცხადი სიზმრები“.

„ლიტერატურული გაზეთისა“ და საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის თაოსნობით გამართული კონკურსი დასრულდა. მწერლები, პუბლიცისტები, ლიტერატურის მცოდნეები თუ მოყვარულები გამარჯვებულებს ნაწარმოებს ულოცავდნენ. ქართულ კრიტიკას სამი ახალი ლიტერატურული ნარკვევი შეემატა.

მომავალი

2 წლის განმავლობაში საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის თანადგომით „ლიტერატურული გაზეთი“ ახალბედა მწერლებისთვის „ერთი მოთხრობის კონკურსს“ მართავდა. ამ ხნის განმავლობაში საზოგადოებამ ბევრი ახალი ავტორის სახელი და გვარი პირველად სწორედ ამ კონკურსის წყალობით გაიგო. წელს ჯერი კრიტიკაზე მიდგა. მომავალ წელს კი...

მომავალ წელს ისევ იქნება კონკურსი, თუმცა თემატიკაზე ჯერ ხმამაღლა არავინ ლაპარაკობს, რადგან ორგანიზატორები პრიორიტეტად იმას მიიჩნევენ, რასაც თანამედროვე ქართული ლიტერატურა უკარნახებს.

ლიტერატურული გაზეთი

გამოდის საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს ფინანსური მხარდაჭერით

რედაქტორი ირაკლი ჯავახაძე

რედაქტორის მოადგილე უჩა შერაზადიშვილი

ჟურნალისტიკები ხათუნა ალხაზიშვილი, ნანა კობახიძე, თამარ ყურული

ტელ.: 2292196; მობ. ტელ.: (577)742277; (599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com